



ROZSUDOK

v mene Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Oľgy Trnkovej a členov senátu JUDr. Mariána Sluka, PhD., a JUDr. Ladislava Górásza, v právnej veci navrhovateľky **L.**, bývajúcej vo V., zastúpenej advokátom J., so sídlom vo V., proti odporcovi **M.**, bývajúcemu vo X.V., zastúpenému advokátom J., so sídlom vo V., **o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov**, vedenej na Okresnom súde V. pod sp. zn. 4 C.03/2009, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 3. septembra 2013, sp. zn. 13 Co 6/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a**.

Odporca je povinný nahradiť navrhovateľke trovy dovolacieho konania za právne zastúpenie v sume 278,35 € na účet advokáta J. do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd V. rozsudkom z 20. septembra 2012 č. k. 4 C.03/2009-239 vyporiadal zaniknuté bezpodielové spoluvlastníctvo účastníkov konania (ďalej len „BSM“) tak, že z vecí, ktoré mali navrhovateľka a odporca v BSM prikázal do výlučného vlastníctva odporcu: 1/ byt č. X., vo vchode C. v obytnom dome súpisného čísla X. postavenom na parcele č. X.- zastavané plochy a nádvorcia o výmere 725 m², spoluvlastnícky

podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach a pozemku v P., ktoré nehnuteľnosti sú zapísané na liste vlastníctva č. X. katastrálne územie V. v hodnote 31 410 €, 2/mikrovlnná rúra v hodnote 75 €, 3/ chladnička bielej farby v hodnote 299 €, 4/ fritéza v hodnote 50 €, 5/ ručný šľahač v hodnote 20 €, 6/ rýchlovarná kanvica v hodnote 17 €, 7/ stropné bodové svetlo v kuchyni v hodnote 30 €, 8/ elektrický mixér v hodnote 10 €, 9/ súprava bielych porcelánových tanierov 18 ks, sada nerezových hrncov s pokrievkami 12 dielov, 18 ks pohárov z modrého skla, 6 ks porcelánových hrnčiekov, príborová sada 24 ks s plastovými rúčkami na stojane, 10 ks koreničiek na policičke, podložky pod riad zo skla 2 ks v hodnote 140 €, 10/obývacia stena v hodnote 220 €, 11/ sedacia súprava oranžovej farby s teflónovým poťahom v hodnote 650 €, 12/ stôl stoličky v hodnote 132 €, 13/ Televízor Orava v hodnote 215 €, 14/ domáce kino v hodnote 129 €, 15/ stropné svetlo, lampový luster v hodnote 59 €, 16/ obývacia stena v detskej izbe v hodnote 250 €, 17/ lampové detskej zbraň- bodové svetlo v hodnote 30 €, 18/ skriňa v spálni v hodnote 332 €, 19/ komoda veľká v hodnote 166 €, 20/ televízor DAEWOO v hodnote 50 €, 21/ lampa v spálni- bodové svetlo v hodnote 30 €, 22/ práčka Indesit v hodnote 200 €, 23/ vysávač ETA v hodnote 90 €, 24/ žehlička v hodnote 30 €, spolu v hodnote 34 634 €. Navrhovateľke uložil povinnosť vyplatiť dlh voči S. vo výške 600 €. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke na vyrovnanie hodnoty jej podielu sumu 6 101,62 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žiadnemu z účastníkov konania nepriznal právo na náhradu trov konania. Rozhodol tak po vykonanom dokazovaní, keď zistil, že bezpodielové spoluvlastníctvo manželov zaniklo dňa 14. novembra 2008 a účastníci konania sa nedohodli na jeho vypořádání. Z vykonaného dokazovania zistil, že všeobecná hodnota bytu v čase zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov bola v sume 31 400 €, celková hodnota bytu aj s príslušenstvom (zariadením, ktoré bolo tiež predmetom vypořádania) bola v sume 34 634 €. Z uvedenej sumy súd odpočítal darovanú sumu 23 030,77 € (rodičmi odporcu), ktorá sa vynaložila z oddeleného majetku odporcu na spoločný majetok patriaci do BSM (34 634 € - 23 030,77 €), tento rozdiel bol 11 603,23 €, z neho podiely na mase BSM považoval za rovnaké (§ 150 Občianskeho zákonníka, ďalej len „OZ“). Odporca ako nadobúdateľ všetkých vecí patriacich do BSM, bol navrhovateľke povinný zaplatiť na vyrovnanie podielov sumu 5 801,63 €. Súd zaviazal navrhovateľku na zaplatenie celého dlhu z úveru v sume 600 €, odporcu preto zaviazal na povinnosť zaplatiť navrhovateľke na vyrovnanie celkovo sumu 6 101,62 € (5 801,63 € + 300 €).

Krajský súd v Prešove na odvolanie navrhovateľky rozsudkom z 3. septembra 2013 sp. zn. 13 Co 6/2013 rozsudok súdu prvého stupňa vo výrokoch (o vyporiadaní BSM, prikázaní vecí do výlučného vlastníctva odporcu v hodnote 34 634 €, o povinnosti navrhovateľky vyplatiť dlh voči S. vo výške 600 € a o trovách konania) potvrdil; rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o povinnosti odporcu plniť navrhovateľke na vyrovnanie jej podielu zmenil tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 17 617 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľke trovy odvolacieho konania na účet jej právneho zástupcu vo výške 1 138,15 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd dospel k záveru, odvolanie navrhovateľky je dôvodné. Súd prvého stupňa správne zistil hodnotu masy BSM, nesprávne ju však vyporiadal čo do vyrovnania hodnoty ich podielov. Z vykonaného dokazovania súdu prvého stupňa vyplynulo, že finančné prostriedky z darovacích zmlúv uzavretých medzi rodičmi odporcu a odporcom, boli použité na výstavbu spoločného rodinného domu manželov, pričom ten bol predaný ako rozostavaný a časť kúpnej ceny bola použitá na splatenie úveru a časť na zakúpenie bytu, tvoriaceho súčasť BSM. Podľa názoru odvolacieho súdu predajom domu došlo k zániku spoločnej veci, súčasťou BSM sú iba finančné prostriedky získané z jeho predaja. Odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 150 OZ a doterajšie dokazovanie uviedol, že na mieru pričinenia financovania rodinného domu odporcom nebolo možné prihliadať, nakoľko táto okolnosť sa zohľadňuje len vtedy, ak sa jeden z manželov vo zväčšenej miere správa tak, že je nutné rozlišovať, ktorý z nich sa (a akou) mierou pričínil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Takouto okolnosťou nie je skutočnosť, že niektorý z manželov mal počas trvania BSM vyšší príjem, hoci aj z takýchto finančných prostriedkov a nemohla sa prejaviť v inej miere, než že podiely oboch manželov sú rovnaké. Preto odvolací súd rozhodol tak, že polovica hodnoty BSM je v sume 17 317 € ($\frac{1}{2}$ zo sumy 34 634 €), k tejto sume pripočítal polovicu dlhu z úveru (300 €), odporca je tak povinný zaplatiť navrhovateľke na vyrovnanie podielu sumu 17 617 €. Rozhodnutie o náhrade trov odvolacieho konania súd odôvodnil § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie odporca, ktorý ho navrhol v časti vyrovnania podielov zrušiť a v zrušenom rozsahu vec vrátiť na ďalšie konanie. Namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je v rozpore so zaužívanou súdnou praxou (R 42/1972) a § 143 OZ, nakoľko popiera právo odporcu na uhradenie toho, čo zo svojho

vynaložil na kúpu bytu a zaplataenie úveru, t.j. sumy 23 030,77 €. Má právo, aby sa mu tieto prostriedky vrátili (§ 150 OZ).

Navrhovateľka vo vyjadrení žiadala dovolanie odporcu ako neopodstatnené zamietnuť. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal účastník konania zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) pristúpil najskôr k posúdeniu otázky, či je odporcom podané dovolanie procesne prípustné (§ 236 a nasl. O.s.p.).

1. V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je založená na rozdielnosti rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa. O rozdielne rozsudky ide vtedy, ak okolnosti významné pre rozhodnutie veci posúdili oba sudy rozdielne, v dôsledku čoho odlišne určili alebo deklarovali práva a povinnosti účastníkov. Pre posúdenie, či ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, nie je významné formálne hľadisko (ako odvolací súd formálne rozhodol alebo ako formálne svoj výrok označil), ale obsahové hľadisko – vzťah rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa v tom zmysle, či práva a povinnosti účastníkov sú určené (deklarované) rovnako alebo odlišne.

V danom prípade síce odvolací súd napadnutý rozsudok v časti (formálne) potvrdil, čo do určenia rozsahu vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a ich prikázania do výlučného vlastníctva jednému z bývalých manželov a v časti ho zmenil, čo do vyrovnania vzájomných podielov a stanovenia ich výšky. V takom prípade však rozhodnutie odvolacieho súdu ale viedlo k (obsahovo) odlišnému vyporiadaniu účastníkov, a to minimálne čo do určenia sumy, ktorú má odporca vyplatiť navrhovateľke – súd prvého stupňa túto povinnosť vyčíslil sumou 6 101,62 € a odvolací súd sumou 17 617 € (ide o rozdiel predstavujúci sumu 11 515,38 €).

Výroková časť napadnutého rozhodnutia vo veci samej sa vnútorne člení a skladá z viacerých oddelených častí, z ktorých niektoré vyznievajú tak, že ide o potvrdzujúci výrok

rozsudku, napriek tomu ale celý výrok vo veci samej je jednotným rozhodnutím o vyporiadaní BSM (viď § 212 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a ako celok ho treba považovať za zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p.

2. Najvyšší súd Slovenskej republiky po zistení, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu vyplývajúcom z § 242 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu je správny.

Dovolací súd, ktorý je povinný podľa ustanovenia § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p., predovšetkým sa zaoberal otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným).

Odporca vady podľa § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. v dovolaní nenamietal a existenciu vád nezistil ani dovolací súd.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd tiež zo zákona prihliadnúť, a to aj vtedy, keď na ňu dovolanie nepoukazuje, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p., nezakladá zmatečnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie iných procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Procesné vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. nevyšli v dovolacom konaní najavo.

3. V dovolaní sa namieta, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Úlohou dovolacieho súdu v prípade dovolania, ktoré je odôvodnené nesprávnym právnym posúdením veci, je preskúmať, či odvolací súd na zistený skutkový stav použil správny predpis a či ho aj správne interpretoval.

Z hľadiska posúdenia opodstatnenosti dovolania má v prípade dovolania, v ktorom bol uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., osobitný význam práve úplné, vecne správne a efektívne vymedzenie dovolacieho dôvodu. Pri tomto dovolacom dôvode totiž dovolací súd preskúmava správnosť právneho posúdenia veci nižšími súdmi len z aspektov uvedených a dostatočne vysvetlených v dovolaní; nad rámec toho, čo dovolateľ uplatnil v dovolaní ako nesprávnosť právneho posúdenia, nie je dovolací súd oprávnený ani povinný skúmať, v čom ešte (čo v dovolaní nebolo uplatnené a vysvetlené) spočíva nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

Odporca v dovolaní namieta, že odvolací súd navrhovateľke uložili povinnosť zaplatiť mu nižšiu sumu na vyrovnanie vzájomných podielov, než zodpovedá ustanoveniu § 150 OZ, keď pri rozhodovaní nezohľadnil okolnosť významnú podľa tohto ustanovenia – že je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo to, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok. Išlo o peňažné prostriedky vo výške 23 030,77 € darované mu jeho rodičmi, ktoré investoval do výstavby rodinného domu a po predaji rozostavaného domu počas manželstva boli použité na kúpu bytu a splatenie úveru (vecí patriacich do BSM).

Ak zanikne BSM, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150 OZ (viď § 149 ods. 1 OZ). Vyporiadanie BSM podľa § 150 OZ pozostáva jednak zo stránky kvalitatívnej, t.j. usporiadania vlastníctva k jednotlivým veciam patriacim do BSM, jednak zo stránky kvantitatívnej, ktorá sa týka jednotlivých hodnôt účastníkov – bývalých manželov. Predmetom vyporiadania BSM je všetko, čo do tohto spoluvlastníctva patrilo a čo existovalo ku dňu jeho zániku. Vyporiadanie BSM sa vykonáva ako vyporiadanie v tzv. širšom zmysle, to znamená, že do úvahy sa berú a vyporiadávajú aj pohľadávky a dlhy vzniknuté za trvania manželstva účastníkov a ich spoločného hospodárenia.

Podľa § 150 OZ pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho

vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti. Dovolací súd uvádza, že toto ustanovenie upravuje zásady, z ktorých treba vyhádať pri vyporiadaní BSM. Predmetom vyporiadania BSM je všetko, čo do tohto spoluvlastníctva patrilo a čo existovalo ku dňu jeho zániku. Základnou zásadou pre vykonanie vyporiadania BSM je, že podiely oboch manželov sú rovnaké (princíp parity). Z tejto zásady však zákon pripúšťa výnimky, ktoré umožňujú podiely určiť aj iným pomerom. V rámci vyporiadania BSM súd i bez návrhu musí prihliadnuť na to, čo bolo zo spoločného majetku vynaložené na oddelený (samostatný) majetok niektorého z manželov. Na druhej strane, manžel, ktorý vynaložil na spoločný majetok prostriedky, ktoré boli jeho výlučným vlastníctvom, je oprávnený požadovať, aby mu bola vrátená hodnota takto vynaložených prostriedkov späť do jeho výlučného vlastníctva. Tento refundačný nárok teda súd posudzuje len na návrh oprávneného subjektu.

Odvolací súd vychádzal z názoru, že peňažné prostriedky získané predajom rozostavaného domu sú súčasťou bezpodielového spoluvlastníctva manželov, časť z týchto prostriedkov bola použitá na kúpu bytu a splácanie úveru, zvyšok bol ponechaný rodičom odporcu. Z týchto dôvodov už nepovažoval za možné zohľadňovať investíciu odporcu do rozostavaného rodinného domu, ktorý netvorí predmet BSM.

Dovolateľ spochybňuje právny záver odvolacieho súdu o nezohľadnení investícií peňažných prostriedkov darovaných mu rodičmi do spoločného majetku manželov a to pokiaľ ide o vyrovnanie hodnoty podielov manželov pri vysporiadaní BSM, ktoré sú rovnaké.

Podľa § 150 druhej vety OZ pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov je každý zo spoluvlastníkov oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo to, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, vyjadrená je tak zásada refundácie vynaložených nákladov z vlastného (výlučného) majetku do spoločného majetku.

Manžel ale nemôže uspieť pri vyporiadaní BSM s každou refundačnou požiadavkou – t.j. nárokom na vrátenie toho, čo vynaložil zo svojho majetku na spoločný majetok. Možno nahradiť investície, ktoré sa v spoločnom majetku ešte prejavujú, pokiaľ pred zánikom

spoločného majetku manželov nebolo z toho už všetko spotrebované (porovnaj napr. Bičovský, J.: Bezpodílové spoluvlastníctví manželů, Praha Orbis, 1979, str. 185, obdobne tiež Pokorný, M. a spol.: Společné jmění manželů, Linde Praha, 2000, str. 185).

Počas trvania manželstva dochádza bežne k majetkovým presunom z oddeleného (výlučného) majetku manželov do ich spoločného majetku i naopak. Právna úprava napokon nevyklučuje ani presun majetku v rámci oddeleného (výlučného) majetku manželov. Refundačný nárok jedného z manželov vzniká okamihom, kedy došlo k vynaloženiu takto oddeleného (výlučného) majetku na majetok spoločný, aj keď tento nárok možno uplatniť až po zániku BSM. Pri posudzovaní otázky refundácie (peňažných alebo vecných nákladov) je potrebné zohľadniť to, že musí ísť o vlastné prostriedky vynaložené na spoločný majetok, ktorý je predmetom vyporiadania (t.j. počíta sa s jeho rozdelením – prikázanim). Predmetom vyporiadania, ktoré spočíva v zistení a rozdelení spoločného majetku, môže byť totiž len ten majetok, ktorý existuje ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov ako spoločný (viď R 104/67). Pôjde teda o také investície, ktoré sa v spoločnom majetku prejavujú. Rozostavaný rodinný dom, do ktorého mal dovolateľ investovať darované peňažné prostriedky mal byť predaný počas trvania manželstva, peňažné prostriedky z jeho predaja boli následne spotrebované (sčasti na splnenie záväzkov a sčasti vynaložené na kúpu bytu), čo medzi účastníkmi nebolo sporné, napokon uvedené tvrdenie argumentačne využíva sám dovolateľ. Dovolateľ sa domáha zohľadnenia vlastných peňažných investícií vložených do spoločného majetku, ktorý ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov neexistoval (netvoril majetok BSM). Takejto refundačnej požiadavke dovolateľa však v zmysle § 150 OZ nemožno vyhovieť, i keď inak nie je pochybnosť o investovaní vlastných peňažných prostriedkov do výstavby rodinného domu dovolateľom. Bráni tomu skutočnosť, že táto investícia sa vo vysporiadavanom majetku neprejavuje, rozostavaný rodinný dom totiž nie je predmetom vyporiadania BSM (netvorí masu BSM, nedochádza k jeho rozdeleniu – prikázaniu niektorému z manželov). Peňažné prostriedky získané jeho predajom boli spotrebované a tieto nemožno považovať za oddelený (výlučný) majetok niektorého z manželov. Refundačnú náhradu, tak ako ju požaduje zohľadniť dovolateľ, nemožno v zmysle § 150 druhej vety OZ akceptovať. Je tomu tak preto, že tu chýba splnenie základných právnych predpokladov pre realizáciu refundačnej náhrady a to investícia vlastného majetku, existencia veci patriacej do BSM, na ktorú bola investícia vynaložená a ktorá je predmetom vyporiadania (prikázania) BSM. Taká vec musí existovať v čase zániku BSM a tvoriť predmet vyporiadania BSM. Pokiaľ tak tomu už nie je, nie je možné pri

vyporiadání prihliadať na to, čo niektorý z manželov vložil ako investíciu na jej obstaranie. Súd môže totiž vyporiadať iba tie hodnoty a investície, ktoré tvorili súčasť BSM ku dňu jeho zániku. Dovolací súd nad rámec uvedeného všeobecne dodáva, že okolnosti nadobudnutia spoločného majetku manželmi sa môžu premietnuť do úvah o výnimke odôvodňujúcej prelomenie zásady rovnosti (parity) pri vyporiadavaní majetku v BSM, ktorá vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké (porovnaj napr. I. ÚS 537/2012, bod II. odôvodnenia). Za takúto výnimku totiž možno považovať i to, ako sa každý z manželov zaslúžil o nadobudnutie spoločného majetku, avšak i zohľadnenie takejto výnimky vylučuje, aby bol druhý z manželov zaviazaný na finančné vyrovnanie (viď napr. R 42/1972, str. 139, Z IV s. 499 a násl.). Nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) však z uvedeného hľadiska nebola dovolateľom spochybnená, preto sa ňou dovolací súd nezaoberal.

4. Z uvedených dôvodov je zrejmé, že dovolateľ nenapadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorý spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) a keďže neboli zistené ani ďalšie dôvody uvedené v § 241 ods. 2 O.s.p., ktoré by mali za následok nesprávnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

V dovolacom konaní úspešnej navrhovateľke vzniklo právo na náhradu trov konania proti odporcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.). Navrhovateľka podala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a tieto aj vyčíslila. Dovolací súd navrhovateľke priznal náhradu trov spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ju zastupoval aj pred súdmi nižších stupňov) za 1 úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 28. novembra 2013 [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 270,54 € [pri výpočtovom základe 11 515,38 € (17 617 € - 6 101,62€)], čo s náhradou za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky, t.j. 7,81 €, predstavuje spolu 278,35€.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. novembra 2014

JUDr. Oľga T r n k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Pudmarčíková